

[← უკან](#)

[«წინა შემდეგი»](#)

საკასაციო საჩივარი

საქმის ნომერი	ბს-262(23-21)	კატეგორია	ადმინისტრაციულ ხელშეკრულებებთან დაკავშირებული დავები
თარიღი	10/03/2022	სახეობა	სხვა სახელმწიფო ქონების პრივატიზაციის თაობაზე
შედეგი	გაუქმდა და მიღებულია ახალი გადაწყვეტილება	დავის საგანი	ადმინისტრაციულ-სამართლებრივი აქტების ბათილად ცნობა; ახალი ინდივიდუალური ადმინისტრაციულ-სამართლებრივი აქტის გამოცემის დავალება

გადაწყვეტილება/განჩინება

საქმე #ბს-262(23-21)

10 მარტი, 2022 წელი
ქ. თბილისი

ადმინისტრაციულ საქმეთა პალატამ
შემდეგი შემადგენლობით:

მაია ვაჩაძე (თავმჯდომარე, მომხსენებელი),
მოსამართლეები: გოჩა აბუსერიძე, ბიძინა სტურუა

საქმის განხილვის ფორმა – ზეპირი მოსმენის გარეშე

კასატორები (მოპასუხეები) – 1. საქართველოს ეკონომიკისა და მდგრადი განვითარების სამინისტრო; 2. სსიპ სახელმწიფო ქონების ეროვნული სააგენტო

მოწინააღმდეგე მხარე (მოსარჩელე) – მ. ს-ი

გასაჩივრებული გადაწყვეტილება – თბილისის სააპელაციო სასამართლოს ადმინისტრაციულ საქმეთა პალატის 2020 წლის 24 დეკემბრის გადაწყვეტილება

დავის საგანი – ინდივიდუალური ადმინისტრაციულ-სამართლებრივი აქტის ბათილად ცნობა; ახალი ინდივიდუალური ადმინისტრაციულ-სამართლებრივი აქტის გამოცემის დავალება

ა ღ წ ე რ ი ლ ო ბ ი თ ი ნ ა წ ი ლ ი :

2016 წლის 12 სექტემბერს მ. ს-მა სასარჩელო განცხადებით მიმართა თბილისის საქალაქო სასამართლოს ადმინისტრაციულ საქმეთა კოლეგიას მოპასუხეების - საქართველოს ეკონომიკისა და მდგრადი განვითარების სამინისტროსა და სსიპ სახელმწიფო ქონების ეროვნული სააგენტოს მიმართ.

მოსარჩელის განმარტებით, სსიპ სახელმწიფო ქონების ეროვნული სააგენტოს 2016 წლის 25 აპრილის #10/20490 პასუხით მას უარი ეთქვა წალკის მუნიციპალიტეტის სოფ. ...ში მდებარე სასოფლო-სამეურნეო დანიშნულების მიწის ნაკვეთების (ს.კ. #... და ს.კ. #...) ელექტრონული აუქციონის ფორმით გრძელვადიანი იჯარის ფორმით განკარგვაზე გატანის თაობაზე განაცხადის დაკმაყოფილებაზე. ამასთან, საქართველოს ეკონომიკისა და მდგრადი განვითარების მინისტრის 2016 წლის 15 აგვისტოს #1-1/423 ბრძანებით მას უარი ეთქვა სსიპ სახელმწიფო ქონების ეროვნული სააგენტოს ზემოთმითითებული აქტის ბათილობასა და განაცხადის დაკმაყოფილებაზე.

მოსარჩელე მიიჩნევს, რომ გასაჩივრებული ადმინისტრაციულ-სამართლებრივი აქტები მიღებულია კანონის მოთხოვნათა დარღვევით, რის გამოც ისინი ბათილად უნდა იქნეს ანობილი

ამდენად, მოსარჩელემ სსიპ სახელმწიფო ქონების ეროვნული სააგენტოს ქვემო ქართლის მომსახურების ცენტრის 2016 წლის 25 აპრილის #10/20490 პასუხის, საქართველოს ეკონომიკისა და მდგრადი განვითარების სამინისტროს 2016 წლის 15 აგვისტოს #1-1/423 ბრძანების ბათილად ცნობა და სსიპ სახელმწიფო ქონების ეროვნული სააგენტოსთვის მოსარჩელე მხარის მოთხოვნის დაკმაყოფილების თაობაზე ახალი აქტის გამოცემის დავალება მოითხოვა.

თბილისის საქალაქო სასამართლოს ადმინისტრაციულ საქმეთა კოლეგიის 2018 წლის 30 აპრილის გადაწყვეტილებით მ. ს-ის სარჩელი არ დაკმაყოფილდა.

სასამართლომ საჯარო რეესტრის ამონაწერით დადგენილ ფაქტობრივ გარემოებად მიიჩნია, რომ წალკის რაიონში, სოფ. ...ში მდებარე სასოფლო-სამეურნეო (სახნავი) დანიშნულების უძრავი ქონება (ს.კ. #..., დაზუსტებული ფართობი: 27 450.00 კვ.მ) საკუთრების უფლებით 2012 წლის 11 ივნისიდან ირიცხება სახელმწიფოს სახელზე. საჯარო რეესტრის ამონაწერით ასევე დგინდება, რომ წალკის რაიონში, სოფ. ...ში მდებარე სასოფლო-სამეურნეო (სახნავი) დანიშნულების უძრავი ქონება (ს.კ. #..., დაზუსტებული ფართობი 27 287.00 კვ.მ) 2012 წლის 11 ივნისიდან საკუთრების უფლებით ირიცხება სახელმწიფოს სახელზე.

საჯარო რეესტრის ამონაწერით დგინდება, რომ წალკის რაიონში, სოფ. ...ში მდებარე სასოფლო-სამეურნეო (სათიბი) დანიშნულების უძრავი ქონება (ს.კ. #..., დაზუსტებული ფართობი: 122 600.00 კვ.მ) საკუთრების უფლებით 2012 წლის 2 ოქტომბრიდან ირიცხება მ. ს-ის სახელზე. საჯარო რეესტრის ამონაწერით დგინდება, რომ წალკის რაიონში, სოფ. ...ში მდებარე სასოფლო-სამეურნეო (სახნავი) დანიშნულების უძრავი ქონება (ს.კ. #..., დაზუსტებული ფართობი: 30 000.00 კვ.მ) საკუთრების უფლებით 2011 წლის 13 სექტემბრიდან ირიცხება მ. ს-ის სახელზე.

სასამართლომ დადგინდ ფაქტობრივ გარემოებად მიიჩნია, რომ წალკის მუნიციპალიტეტის გამგეობის 2015 წლის 13 მაისის #09/72 წერილით ქვემო ქართლის სახელმწიფო რწმუნებულს - გუბერნატორს ეცნობა, რომ წალკის მუნიციპალიტეტის სოფ. ...ის ტერიტორიაზე არსებული სახელმწიფო საკუთრებაში რეგისტრირებული უძრავი ქონება (ს.კ.#..., ს.კ. #..., ს.კ. #... და ს.კ. #...) წარმოადგენს სასოფლო-სამეურნეო დანიშნულების (სახნავი) მიწის ნაკვეთებს. 2015 წლის 28 აპრილს სოფ. ...ში ჩატარებული საერთო კრების (ოქმი #4) შესაბამისად, სოფლის მოსახლეობა უარს ამბობდა ზემოაღნიშნული უძრავი ქონების იჯარა-პრივატიზების ფორმით სხვა პირზე გასხვისებაზე, რადგან მითითებული მიწის ნაკვეთები 1992-1996 წლებში გადაეცა მოსახლეობას, რომლითაც ისინი დღემდე სარგებლობენ და აქვთ სურვილი პირდაპირი მიყიდვის ფორმით შეისყიდონ თვითონ. მისი იჯარით გაცემის შესახებ კი წალკის მუნიციპალიტეტის გამგეობას ინფორმაცია არ ჰქონდა. ზემოაღნიშნულიდან გამომდინარე, წალკის მუნიციპალიტეტის გამგეობას მიზანშეუწონლად მიაჩნდა მიწის ნაკვეთების (ს.კ. #..., ს.კ. #..., ს.კ. #... და ს.კ. #...) იჯარა-პრივატიზების ფორმით გასხვისება.

სასამართლომ ასევე დადგინდად მიიჩნია, რომ ბოლნისის, გარდაბნის, დმანისის, თეთრიწყაროს, მარნეულის, წალკისა და რუსთავის მუნიციპალიტეტებში სახელმწიფო რწმუნებულის - გუბერნატორის პირველმა მოადგილემ 2016 წლის 22 აპრილს #01/853 წერილით მიმართა სსიპ სახელმწიფო ქონების ეროვნული სააგენტოს ქვემო ქართლის მომსახურების ცენტრს და აცნობა, რომ ვინაიდან მოსახლეობამ ვერ მოახერხა განაწილებული მიწების დარეგისტრირება (უსახსრობის გამო, მაღალმთიანი რეგიონებიდან ჩამოსვლის ვერ მოხერხების გამო), რაც მრავლად არის ქვემო ქართლის რეგიონში, სახელმწიფო რწმუნებულის - გუბერნატორის ადმინისტრაცია იმ ეტაპზე მიზანშეუწონლად არ მიიჩნევდა იჯარით გაცემას, სახელმწიფოს მიერ აღნიშნული საკითხის გარკვევამდე.

სასამართლომ დადგინდ ფაქტობრივ გარემოებად მიიჩნია, რომ სსიპ სახელმწიფო ქონების ეროვნული სააგენტოს 2016 წლის 25 აპრილის #10/20490 პასუხით მ. ს-ს ეცნობა, რომ ქვემო ქართლის სახელმწიფო რწმუნებულის გუბერნატორის 2016 წლის 22 აპრილის #10/853 წერილის თანახმად, წალკის მუნიციპალიტეტის გამგეობას მიზანშეუწონილად არ მიაჩნდა წალკის მუნიციპალიტეტის სოფ. ...ში მდებარე უძრავი ქონების (ს.კ. #... და ს.კ. #...) სარგებლობის უფლებით (იჯარა) გადაცემა/პრივატიზება. შესაბამისად, მ. ს-ს უარი ეთქვა მოთხოვნის დაკმაყოფილებაზე. ამასთან, მას ეცნობა, რომ ალტერნატიული უძრავი ქონების იჯარა/პრივატიზების ინიცირების შემთხვევაში, ცენტრი მზად იყო განეხილა საკითხი მისთვის მინიჭებული უფლებამოსილების ფარგლებში.

სასამართლომ დადგინდ ფაქტობრივ გარემოებად მიიჩნია, რომ 2016 წლის 13 მაისს მ. ს-მა ადმინისტრაციული საჩივრით მიმართა საქართველოს ეკონომიკისა და მდგრადი განვითარების მინისტრს და სსიპ სახელმწიფო ქონების ეროვნული სააგენტოს 2016 წლის 25 აპრილის #10/20490 პასუხის ბათილად ცნობა მოითხოვა.

სსიპ საქართველოს ეკონომიკისა და მდგრადი განვითარების მინისტრის 2016 წლის 15 აგვისტოს #1-1/423 ბრძანებით მ. ს-ს უარი ეთქვა ადმინისტრაციული საჩივრის დაკმაყოფილებაზე.

სასამართლომ ასევე დადგინდად მიიჩნია, რომ წალკის მუნიციპალიტეტის მერიის 2018 წლის 13 მარტის #09/993 წერილის თანახმად, ს.კ. #... და ს.კ. #... საკადასტრო კოდეზით რეგისტრირებული მიწის ნაკვეთებით 1997 წლიდან სარგებლობენ ა. ა-ი მ. ა-ი, რომლებსაც სურვილი აქვთ, აღნიშნული მიწები შეისყიდონ პირდაპირი პრივატიზების ფორმით, ხოლო ნაკვეთების სხვა პირზე გადაცემა გამოიწვევს როგორც მოსარგებლეების, ასევე, სოფლის სხვა მოსახლეების უკმაყოფილებას. ყოველივე ზემოაღნიშნულიდან გამომდინარე, წალკის მუნიციპალიტეტს მიზანშეუწონლად მიაჩნდა უძრავი ქონების (ს.კ. #... და ს.კ. #...) აუქციონის

ფაქტობრივად გადაწყვეტილება.

ამასთან, სასამართლომ დადგინდა ფაქტობრივ გარემოებად მიიჩნია, რომ სსიპ სახელმწიფო ქონების ეროვნული სააგენტოს 2018 წლის 14 მარტის #10/14727 წერილით მ. ს-ს ეცნობა, რომ ქვემო ქართლში სახელმწიფო რწმუნებულის - გუბერნატორის ადმინისტრაციის 2018 წლის 14 მარტის #01/436 წერილისა და წალკის მუნიციპალიტეტის მერიის 2018 წლის 13 მარტის #09/993 წერილის თანახმად, წალკის მუნიციპალიტეტის მერიას მიზანშეწონილად არ მიიჩნედა სოფ. ...ში მდებარე მიწის ნაკვეთების (ს.კ. #... და ს.კ. #...) იჯარით გაცემა. ზემოაღნიშნულიდან გამომდინარე, სსიპ სახელმწიფო ქონების ეროვნული სააგენტოს ქვემო ქართლის მომსახურების ცენტრი იმ ეტაპზე ვერ დააკმაყოფილებდა მის მოთხოვნას.

სასამართლომ აღნიშნა, რომ განსახილველ შემთხვევაში, მოსარჩელემ ვერ უზრუნველყო იმ გარემოებების დამადასტურებელი მტკიცებულებების წარდგენა, რომელზეც იგი ამყარებდა თავის სასარჩელო მოთხოვნას. ამასთან, მის მიერ წარდგენილი არ იყო რაიმე სახის წერილობითი მტკიცებულება, რომელიც დაადასტურებდა, რომ ადმინისტრაციული აქტის გამოცემისას დარღვეული იყო საქართველოს ზოგადი ადმინისტრაციული კოდექსის მოთხოვნები.

სასამართლომ ყურადღება გაამახვილა საქართველოს ეკონომიკისა და მდგრადი განვითარების სამინისტროს 2016 წლის 15 აგვისტოს #1-1/423 ბრძანებაში მითითებულ წალკის მუნიციპალიტეტის წარმომადგენლის განმარტებაზე, რომლის თანახმად, სახელმწიფო საკუთრებაში არსებული ქონების პრივატიზებასთან/სარგებლობასთან დაკავშირებით სააგენტოს მიერ პოზიციის მოთხოვნის შემთხვევაში, გამგებლის წარმომადგენლის ორგანიზებით ტარდება საერთო კრება, რათა გამოვლინდეს მოსახლეობის აზრი აღნიშნულთან დაკავშირებით. განსახილველ შემთხვევაში, საერთო კრების ჩატარების შედეგად დადგინდა, რომ მ. ს-ის დაინტერესებაში არსებული მიწის ნაკვეთები განაწილებული იყო მოსახლეობაზე საქართველოს პრეზიდენტის 2012 წლის 3 ივლისის #03/07/02 განკარგულების საფუძველზე და მოსახლეობა დღემდე სარგებლობდა აღნიშნული მიწის ნაკვეთებით. შესაბამისად, საერთო კრებაზე მოსახლეობამ დააფიქსირა უარყოფითი პოზიცია ქონებების იჯარის უფლებით სარგებლობაში გადაცემის თაობაზე, რასთან დაკავშირებითაც წალკის მუნიციპალიტეტის წარმომადგენელმა მიუთითა 2016 წლის 19 აპრილის #4 საერთო კრების ოქმზე, რომლის თანახმად, კრების 100%-მა უარი განაცხადა უძრავი ქონების იჯარის უფლებით გაცემაზე.

სასამართლომ მიუთითა საქართველოს ზოგადი ადმინისტრაციული კოდექსის მე-2 მუხლის პირველი ნაწილის „ლ“ ქვეპუნქტზე, მე-6 და მე-7 მუხლებზე და განმარტა, რომ სსიპ სახელმწიფო ქონების ეროვნული სააგენტოს მიერ სახელმწიფო ქონებათა განკარგვასა და ელექტრონული აუქციონის გამოცხადების თაობაზე გადაწყვეტილების მიღება მის დისკრეციულ უფლებამოსილებათა რიგს განეკუთვნება. მოცემულ შემთხვევაში, სსიპ სახელმწიფო ქონების ეროვნულმა სააგენტომ თავისი კომპეტენციის გათვალისწინებით, კანონმდებლობის შესაბამისად, დისკრეციული უფლებამოსილების ფარგლებში მიიღო გადაწყვეტილება მოთხოვნის დაკმაყოფილებაზე უარის თქმის თაობაზე, რაც, სასამართლოს შეფასებით, კანონიერი იყო. ამასთან, ელექტრონული აუქციონის გამოცხადებაც არ იყო უპირობო გარანტი იმისა, რომ სადავო მიწის ნაკვეთები საკუთრებაში ან სარგებლობაში გადაეცემოდა აუცილებლად მოსარჩელეს, ვინაიდან აუქციონში მონაწილეების მიღების უფლება ჰქონდა ნებისმიერ პირს, ვინც დაინტერესებას გამოხატავდა.

ყოველივე ზემოაღნიშნულის გათვალისწინებით, სასამართლომ მიიჩნია, რომ მ. ს-ის სარჩელი უსაფუძვლო იყო და მოთხოვნის ამ ნაწილში სარჩელი არ უნდა დაკმაყოფილებულიყო. ამასთან, იმის გათვალისწინებით, რომ სასამართლოს მიერ სსიპ სახელმწიფო ქონების ეროვნული სააგენტოს 2016 წლის 25 აპრილის #10/20490 გადაწყვეტილება კანონიერად იქნა მიჩნეული, ასევე, არ არსებობდა საქართველოს ეკონომიკისა და მდგრადი განვითარების სამინისტროს 2016 წლის 15 აგვისტოს #1-1/423 ბრძანების ბათილად ცნობის ფაქტობრივ-სამართლებრივი საფუძველები.

თბილისის საქალაქო სასამართლოს ადმინისტრაციულ საქმეთა კოლეგიის 2018 წლის 30 აპრილის გადაწყვეტილება სააპელაციო წესით გაასაჩივრა მ. ს-მა, რომელმაც გასაჩივრებული გადაწყვეტილების გაუქმება და ახალი გადაწყვეტილებით სარჩელის დაკმაყოფილება მოითხოვა.

თბილისის სააპელაციო სასამართლოს ადმინისტრაციულ საქმეთა პალატის 2020 წლის 24 დეკემბრის გადაწყვეტილებით მ. ს-ის სააპელაციო საჩივარი დაკმაყოფილდა ნაწილობრივ; გაუქმდა თბილისის საქალაქო სასამართლოს ადმინისტრაციულ საქმეთა კოლეგიის 2018 წლის 30 აპრილის გადაწყვეტილება და მიღებულ იქნა ახალი გადაწყვეტილება; მ. ს-ის სარჩელი დაკმაყოფილდა ნაწილობრივ; სადავო საკითხის გადაუწყვეტლად ბათილად იქნა ცნობილი სსიპ სახელმწიფო ქონების ეროვნული სააგენტოს ქვემო ქართლის მომსახურების ცენტრის 2016 წლის 25 აპრილის #10/20490 პასუხი და სსიპ სახელმწიფო ქონების ეროვნულ სააგენტოს საქმის გარემოებათა სრულყოფილად შესწავლისა და გამოკვლევის საფუძველზე, ასევე გადაწყვეტილების სამოტივაციო ნაწილის გათვალისწინებით, კანონმდებლობით დადგენილ ვადაში, ახალი აქტის გამოცემა დაევალა; სადავო საკითხის გადაუწყვეტლად ბათილად იქნა ცნობილი საქართველოს ეკონომიკისა და მდგრადი განვითარების სამინისტროს 2016 წლის 15 აგვისტოს #1-1/423 ბრძანება და საქართველოს ეკონომიკისა და მდგრადი განვითარების სამინისტროს საქმის გარემოებათა სრულყოფილად შესწავლისა და გამოკვლევის საფუძველზე, ასევე გადაწყვეტილების სამოტივაციო ნაწილის გათვალისწინებით, კანონმდებლობით დადგენილ ვადაში, ახალი აქტის გამოცემა დაევალა; დანარჩენ ნაწილში სარჩელი არ დაკმაყოფილდა.

სააპელაციო პალატამ მიუთითა, რომ ინდივიდუალური ადმინისტრაციულ-სამართლებრივი აქტის გამოცემა საჭიროებს საქართველოს ზოგადი ადმინისტრაციული კოდექსის მოთხოვნების დაცვას.

კოდექსის დადგენილი, სასაქონლო, ასაკ კოდექსის 70-ე მუხლის თანახმად, სახის გარემოებათა ყოველმხრივ გამოკვლევისა და ამავ კოდექსის 53-ე მუხლის თანახმად, აქტის დასაბუთების შესახებ მოთხოვნების დაცვას. ინდივიდუალური ადმინისტრაციულ-სამართლებრივი აქტის ფორმალური კანონიერება დაკავშირებულია ადმინისტრაციული აქტის გამოცემის პროცესთან და მოითხოვს, რომ აქტი უფლებამოსილი ორგანოს მიერ, კანონით გათვალისწინებული ადმინისტრაციული წარმოების სახის დაცვით და შესაბამისი ფორმით იქნეს გამოცემული, ხოლო აქტის მატერიალური კანონიერება უკავშირდება აქტის შინაარსს, კერძოდ, აქტში ასახული კონკრეტული ურთიერთობის მოწესრიგება შესაბამისობაში უნდა იყოს მისი გამოცემის სამართლებრივ და ფაქტობრივ საფუძვლებთან, რაც, სააპელაციო სასამართლოს შეფასებით, მოპასუხე ადმინისტრაციული ორგანოების მიერ განსახილველ საქმეზე არ განხორციელდა. კერძოდ, გადაწყვეტილებაში არ იყო მითითებული ის სამართლებრივი და ფაქტობრივი საფუძველი, რამაც გამოიწვია უძრავი ქონების იჯარით გაცემაზე უარი. ამასთან, სააპელაციო სასამართლოს მოსაზრებით, მხოლოდ სოფლის მოსახლეობის პოზიციაზე დაყრდნობით გადაწყვეტილების მიღება აპრიორი არ შეესაბამებოდა აუქციონის ფორმით სახელმწიფო ქონების განკარგვის/სარგებლობის უფლებით გადაცემის კანონით განსაზღვრულ მიზნებს. სააპელაციო პალატამ ასევე მიუთითა იმ გარემოებაზე რომ, აპელანტის მიერ მითითებული სოფლის კრების ოქმის ნამდვილობა ადმინისტრაციული წარმოების ფარგლებში სადავოდ იყო გამხდარი და აპელანტი მიუთითებდა საწინააღმდეგო ფაქტობრივ გარემოებებზე. სააპელაციო პალატამ დამატებით აღნიშნა, რომ სააპელაციო საჩივრის განხილვისას სასამართლოს მიერ სსიპ საჯარო რეესტრის ეროვნული სააგენტოდან გამოთხოვილი ინფორმაციით დასტურდებოდა რომ, სადავო მიწის ნაკვეთები დავის განხილვის მომენტისათვის არ იყო კერძო პირებზე პრივატიზებული და კვლავ იმყოფებოდა სახელმწიფოს საკუთრებაში. ამ პირობებში საქმის მასალებით არ დგინდებოდა, რა კონკრეტული საჯარო ინტერესის დაცვა განახორციელა სსიპ სახელმწიფო ქონების ეროვნულმა სააგენტომ იჯარის გაცემაზე უარის თქმით. სააპელაციო პალატამ ყურადღება გაამახვილა აპელანტის მითითებაზე, რომელიც კატეგორიულად გამორიცხავდა მოსახლეობის წინააღმდეგობას მოთხოვნილი მიწის ნაკვეთების იჯარით გაცემაზე და მიუთითებდა მის მიერ დამატებით მოპოვებულ ინფორმაციაზე, რომლითაც დასტურდებოდა, რომ სოფლის მოსახლეობა არ იყო წინააღმდეგი მომხდარიყო აღნიშნული მიწის ნაკვეთების განკარგვა.

სააპელაციო პალატამ აღნიშნა, რომ საქართველოს ზოგადი ადმინისტრაციული კოდექსის მე-6 მუხლის პირველი ნაწილის მიხედვით, თუ ადმინისტრაციულ ორგანოს რომელიმე საკითხის გადასაწყვეტად მინიჭებული აქვს დისკრეციული უფლებამოსილება, იგი ვალდებულია ეს უფლებამოსილება განახორციელოს კანონით დადგენილ ფარგლებში. სააპელაციო სასამართლოს შეფასებით, სახელმწიფო საკუთრებაში არსებული მიწის ნაკვეთის იჯარით გაცემის საკითხის გადაწყვეტა, მართალია, განეკუთვნება სსიპ სახელმწიფო ქონების ეროვნული სააგენტოს დისკრეციული უფლებამოსილების სფეროს, თუმცა სასამართლოს მინიჭებული აქვს პროცესუალური კომპეტენცია, შეამოწმოს ადმინისტრაციული ორგანოს მიერ გამოცემული აქტი მხოლოდ კანონიერების თვალსაზრისით, დისკრეციული უფლებამოსილების ფარგლებში გამოცემული ადმინისტრაციულ-სამართლებრივი აქტით გათვალისწინებულმა ზომებმა არ უნდა გამოიწვიოს პირის კანონიერი უფლებებისა და ინტერესების დაუსაბუთებელი შეზღუდვა, ასევე ადმინისტრაციული ორგანოს მიერ დისკრეციული უფლებამოსილების ფარგლებში გადაწყვეტილების მიღება არ გამორიცხავს აქტის დასაბუთების საჭიროებას. დასაბუთების ვალდებულება განპირობებულია ადმინისტრაციული ორგანოს საქმიანობაზე კონტროლის განხორციელების მიზნით. სასამართლომ დავის გადაწყვეტისას უნდა იხელმძღვანელოს კანონმდებლობის საფუძველზე და არა მხოლოდ მიზანშეწონილობის მოსაზრებებით, რამდენადაც დისკრეციული უფლებამოსილება არ არის აბსოლუტური უფლება და მისი გამოყენება იზღუდება კანონმდებლობით დადგენილი მოთხოვნებით.

სააპელაციო პალატამ მიუთითა, რომ რამდენადაც საქმეში არსებული მტკიცებულებებით დადასტურებული იყო, რომ სადავო საკითხთან დაკავშირებით გამოცემული აქტები მიღებული იყო არსებითი მნიშვნელობის მქონე გარემოებების სრულყოფილად გამოკვლევისა და შესწავლის გარეშე, სახეზე იყო საქართველოს ადმინისტრაციული საპროცესო კოდექსის 32-ე მუხლის მე-4 ნაწილის გამოყენებისა და საკითხის ადმინისტრაციული ორგანოსათვის დაბრუნების წინაპირობები. სააპელაციო პალატამ აღნიშნა, რომ მოცემულ შემთხვევაში, საქართველოს ადმინისტრაციული საპროცესო კოდექსის კანონის 32-ე მუხლის მე-4 ნაწილი არ უნდა განმარტებულიყო იმგვარად, რომ ადმინისტრაციული ორგანო ყველა შემთხვევაში ვალდებული იყო, განეხორციელებინა სახელმწიფო საკუთრებაში არსებული მიწის ნაკვეთის იჯარით გაცემა. სააპელაციო პალატამ მიუთითა, რომ განცხადების ხელახალი განხილვის დროს, უმთავრესია ადმინისტრაციული ორგანოს მიერ შესაბამისი ადმინისტრაციული წარმოების ჩატარებით, საქართველოს ზოგადი ადმინისტრაციული კოდექსის 97-ე მუხლის პირველი ნაწილით მინიჭებული უფლებამოსილების გამოყენების ფარგლებში, დეტალურად გამოკვლეულ იქნეს აპელანტის დაინტერესებაში არსებული მიწის ნაკვეთის შესახებ მონაცემები, შეფასდეს საჯარო და კერძო ინტერესის პროპორციულობა და შესაბამისი დასაბუთებით, მხოლოდ იმ შემთხვევაში, თუკი სათანადო მტკიცებულებით დადასტურდება მაღალი საჯარო ინტერესის არსებობა, ადმინისტრაციული ორგანო უფლებამოსილი იქნება უარი უთხრას განმცხადებელს მოთხოვნის დაკმაყოფილებაზე, რა დროსაც ადმინისტრაციული აქტი უნდა შეიცავდეს შესაბამის დასაბუთებას, მიწის ნაკვეთების იჯარით გაცემაზე უარის საფუძვლის ზუსტი მითითებით. წინააღმდეგ შემთხვევაში, სხვა ხელშემშლელი გარემოებების არარსებობის პირობებში,

ადმინისტრაციულმა ორგანოებმა უზდა მოხდინოს მოსარჩელის დაისტორესებაში აოსებული მიწის ნაკვეთების პრივატიზების პროცესის ინიცირება.

ზემოაღნიშნულიდან გამომდინარე, სააპელაციო პალატამ მიიჩნია, რომ არსებობდა წარმოდგენილი სააპელაციო საჩივრის ნაწილობრივ დაკმაყოფილების გზით გასაჩივრებული გადაწყვეტილების გაუქმებისა და ახალი გადაწყვეტილების მიღების საფუძველი. შესაბამისად, მ. ს-ის სარჩელი უნდა დაკმაყოფილებულიყო ნაწილობრივ, კერძოდ, საქართველოს ადმინისტრაციული საპროცესო კოდექსის 32-ე მუხლის მე-4 ნაწილის შესაბამისად, სადავო საკითხის გადაწყვეტლად ბათილად უნდა ყოფილიყო ცნობილი გასაჩივრებული ადმინისტრაციულ-სამართლებრივი აქტები და მოპასუხეებს - სსიპ სახელმწიფო ქონების ეროვნულ სააგენტოსა და საქართველოს ეკონომიკისა და მდგრადი განვითარების სამინისტროს საქმის გარემოებათა სრულყოფილად შესწავლისა და გამოკვლევის საფუძველზე, ასევე გადაწყვეტილების სამოტივაციო ნაწილის გათვალისწინებით, კანონმდებლობით დადგენილ ვადაში ახალი აქტების გამოცემა უნდა დავალებოდათ. რაც შეეხება მოსარჩელის მოთხოვნას სსიპ სახელმწიფო ქონების ეროვნული სააგენტოსათვის ახალი აქტის გამოცემის დავალების შესახებ, სააპელაციო პალატამ მიუთითა, რომ გასაჩივრებული აქტების სადავო საკითხის გადაწყვეტლად ბათილად ცნობა, იმ ეტაპზე, გამორიცხავდა მოსარჩელის ზემოაღნიშნული სასარჩელო მოთხოვნის დაკმაყოფილების შესაძლებლობას, რადგან სადავო საკითხი დამატებით კვლევას საჭიროებდა.

თბილისის სააპელაციო სასამართლოს ადმინისტრაციულ საქმეთა პალატის 2020 წლის 24 დეკემბრის გადაწყვეტილება სარჩელის დაკმაყოფილების ნაწილში საკასაციო წესით გასაჩივრეს სსიპ სახელმწიფო ქონების ეროვნულმა სააგენტომ და საქართველოს ეკონომიკისა და მდგრადი განვითარების სამინისტრომ, რომლებმაც გასაჩივრებულ ნაწილში გადაწყვეტილების გაუქმება და ახალი გადაწყვეტილებით სარჩელის დაკმაყოფილებაზე სრულად უარის თქმა მოითხოვეს.

კასატორი - სსიპ სახელმწიფო ქონების ეროვნული სააგენტო არ ეთანხმება სააპელაციო სასამართლოს მიერ საქმის საქართველოს ადმინისტრაციული საპროცესო კოდექსის 32-ე მუხლის მე-4 ნაწილის საფუძველზე გადაწყვეტას და აღნიშნავს, რომ მითითებული ნორმის გამოყენების სპეციფიკური წინაპირობები საქართველოს უზენაესი სასამართლოს მიერ არაერთგზის განმარტებულია, რაც აყალიბებს მყარად დადგენილ სასამართლო პრაქტიკას. თუმცა კასატორი მიიჩნევს, რომ განსახილველი საქმე არ განეკუთვნება აღნიშნული პრაქტიკით მოცულ საქმეთა ნუსხას.

კასატორის მითითებით, სააპელაციო სასამართლო განმარტავს, რომ სააგენტომ განმეორებით უნდა გამოიკვლიოს საქმე, თუმცა არ ასახელებს, კონკრეტულად რომელი გარემოებები არ იქნა გამოკვლეული სადავო გადაწყვეტილების მიღების დროს. მოსარჩელის მოთხოვნის დაკმაყოფილებაზე უარის თქმას საფუძველად დაედო სააგენტომ წარდგენილი მტკიცებულებების სრულყოფილად და თანმიმდევრულად გამოკვლევა. კასატორის შეფასებით, ის ფაქტი, რომ გამგეობამ უარი განაცხადა სადავო მიწის ნაკვეთების აუქციონის წესით იჯარით გაცემაზე ან/და პრივატიზებაზე, სრულად ემყარება მოსახლეობის მოსაზრებას, რომლის საპირწონედ მოსარჩელის მიერ არავითარი მტკიცებულება არ ყოფილა წარდგენილი. ამასთან, აუქციონის წესით სადავო ქონების განკარგვა არ ნიშნავს მოსარჩელის ნამდვილი იურიდიული ინტერესის დაკმაყოფილებას, შესაბამისად, მისთვის სასურველი სამართლებრივი შედეგის მიღებას.

კასატორის განმარტებით, მოსარჩელის მითითება, რომ სოფლის მოსახლეობა თანახმაა სადავო უძრავი ქონებების აუქციონის ფორმით განკარგვაზე, არ არის გამყარებული სათანადო მტკიცებულებებით. არც თავად სოფლის მოსახლეობას მიუმართავს სააგენტოსათვის მსგავსი შინაარსის მოთხოვნით და არც მოსარჩელე დაუნიშნავთ მათ ერთპიროვნულ წარმომადგენლად. შესაბამისად, კასატორისათვის გაუგებარია სააპელაციო პალატის მხრიდან მოსარჩელის მხოლოდ ახსნა-განმარტების გაზიარება, მაშინ, როდესაც საქმეში წარმოდგენილია მატერიალური მტკიცებულება, რომლის მიხედვითაც, ირკვევა, რომ მოსახლეობა სადავო უძრავი ქონებების განკარგვის წინააღმდეგაა.

ამასთან, კასატორი დამატებით მიუთითებს, რომ სააპელაციო სასამართლოს მიერ ვერ იქნა მითითებული ვერც ერთი კონკრეტული გარემოება, რომელიც სააგენტოს მიერ არ იქნა მოკვლეული და შეფასებული ადმინისტრაციული წარმოების დროს, რომლის გამორკვევა-შეფასებაც სხვაგვარი გადაწყვეტილების მიღების წინაპირობას შექმნიდა.

კასატორის - საქართველოს ეკონომიკისა და მდგრადი განვითარების სამინისტროს განმარტებით, სააპელაციო სასამართლოს გადაწყვეტილებით ბათილად იქნა ცნობილი სადავო ადმინისტრაციულ-სამართლებრივი აქტები და ორივე ადმინისტრაციულ ორგანოს საქმის გარემოებათა სრულყოფილი გამოკვლევა-შესწავლის საფუძველზე, ახალი ადმინისტრაციულ-სამართლებრივი აქტის გამოცემა დაევალა. კასატორი მიიჩნევს, რომ სააპელაციო სასამართლოს გასაჩივრებული გადაწყვეტილება არ იძლევა პასუხს კითხვაზე, თუ რა უნდა გამოიკვლიოს სამინისტრომ 2016 წლის 15 აგვისტოს #1-1/423 ბრძანების ბათილად ცნობის გამო ან რა სახის წარმოება უნდა ჩაატაროს განმეორებით. ამასთან, ხსენებული ბრძანების გამოცემისას სამინისტრო მოქმედებდა საქართველოს ზოგადი ადმინისტრაციული კოდექსის მე-13 თავის შესაბამისად, თუმცა დღეის მდგომარეობით ადმინისტრაციული წარმოების ჩატარება შეუძლებელია, რადგან ის ადმინისტრაციულ-სამართლებრივი აქტი, რომელიც სამინისტრომ 2016 წლის 15 აგვისტოს ბრძანებით შეაფასა, თავის მხრივ, ისევ სააპელაციო სასამართლოს მიერ ბათილად იქნა ცნობილი და სსიპ სახელმწიფო ქონების ეროვნულ სააგენტოს ახალი ადმინისტრაციულ-სამართლებრივი აქტის გამოცემა დაევალა. შესაბამისად, კასატორი მიიჩნევს,

რომ გასაჩივრებული გადაწყვეტილების სარეზოლუციო ნაწილი ურთიერთსაწინააღმდეგოა და აღუსრულებელია სამინისტროს ნაწილში.

კასატორის მითითებით, გასაჩივრებულ გადაწყვეტილებაში არ არის მითითებული სამინისტროს ბრძანების ბათილად ცნობის ფაქტობრივ-სამართლებრივი საფუძველი. ამასთან, სააპელაციო სასამართლოს გადაწყვეტილებით სააგენტოს გასაჩივრებული აქტი ბათილად იქნა ცნობილი იმ მოტივით, რომ გარემოება, რომელიც საფუძვლად დაედო სადავო აქტს, შეიცვალა სასამართლოში საქმის განხილვისას. შესაბამისად, სააპელაციო სასამართლოს მოსაზრებით, სააგენტოს უნდა ჩაეტარებინა წარმოება მ. ს-ის განცხადების განხილვის მიზნით, თუმცა არ უნდა გაეთვალისწინებინა ადგილობრივი თვითმმართველის თუ რწმუნებულის პოზიცია, მაშინ, როდესაც სწორედ აღნიშნული წარმოების შემადგენელი ნაწილია მიწის ნაკვეთთან დაკავშირებით ყველა შესაძლო პრეტენზიის მოძიება, რათა სახელმწიფოს მხრიდან უძრავი ქონების განკარგვისას არ წარმოიშვას მომავალში სახელმწიფოს მიერ დადებული ხელშეკრულების შესრულების ობიექტური თუ სუბიექტური შეუძლებლობა.

კასატორის განმარტებით, გასაჩივრებულ გადაწყვეტილებაში სააპელაციო სასამართლო ასევე მიუთითებს, რომ სააგენტოს უნდა გადაემოწმებინა ადგილობრივი თვითმმართველობის მიერ მიწოდებული პოზიცია, რადგან სასამართლო სხდომაზე წარდგენილი მტკიცებულება აღნიშნული პოზიციის სისწორეს გამოიცხადებდა. კასატორი მიიჩნევს, რომ მითითებული მსჯელობისას სააპელაციო სასამართლომ არ გაითვალისწინა ის გარემოება, რომ სააგენტოს და სამინისტროს 2021 წლის მდგომარეობით ეკისრება 2016 წლის განცხადების განხილვა, რაც, სამინისტროს შეფასებით, არ არის შესაბამისობაში მართლმსაჯულების განხორციელების მიზნებთან.

საქართველოს უზენაესი სასამართლოს ადმინისტრაციულ საქმეთა პალატის 2021 წლის 12 აპრილის განჩინებით საქართველოს ადმინისტრაციული საპროცესო კოდექსის 34-ე მუხლის მე-3 ნაწილის შესაბამისად, დასაშვებობის შესამოწმებლად წარმოებაში იქნა მიღებული სსიპ სახელმწიფო ქონების ეროვნული სააგენტოსა და საქართველოს ეკონომიკისა და მდგრადი განვითარების სამინისტროს საკასაციო საჩივრები.

საქართველოს უზენაესი სასამართლოს ადმინისტრაციულ საქმეთა პალატის 2021 წლის 30 სექტემბრის განჩინებით სსიპ სახელმწიფო ქონების ეროვნული სააგენტოსა და საქართველოს ეკონომიკისა და მდგრადი განვითარების სამინისტროს საკასაციო საჩივრები მიჩნეულ იქნა დასაშვებად და მათი განხილვა დაინიშნა მხარეთა დასწრების გარეშე.

ს ა მ ო ტ ი ვ ა ც ი ო ნ ა წ ი ლ ი:

საკასაციო სასამართლო საქმის მასალების გაცნობის, საკასაციო საჩივრების საფუძვლების შესწავლისა და გასაჩივრებული გადაწყვეტილების კანონიერება-დასაბუთებულობის შემოწმების შედეგად მიიჩნევს, რომ სსიპ სახელმწიფო ქონების ეროვნული სააგენტოსა და საქართველოს ეკონომიკისა და მდგრადი განვითარების სამინისტროს საკასაციო საჩივრები უნდა დაკმაყოფილდეს, გაუქმდეს თბილისის სააპელაციო სასამართლოს ადმინისტრაციულ საქმეთა პალატის 2020 წლის 24 დეკემბრის გადაწყვეტილება და მიღებულ იქნეს ახალი გადაწყვეტილება, რომლითაც მ. ს-ის სარჩელი არ უნდა დაკმაყოფილდეს.

საკასაციო სასამართლო უპირველესად ყურადღებას ამახვილებს იმ გარემოებაზე, რომ კასატორები წარმოდგენილ საკასაციო საჩივრებში სადავოდ ხდიან სააპელაციო სასამართლოს მიერ საქართველოს ადმინისტრაციული საპროცესო კოდექსის 32-ე მუხლის მე-4 ნაწილის საფუძველზე დავის გადაწყვეტას, უფრო კონკრეტულად კი, საქართველოს ეკონომიკისა და მდგრადი განვითარების სამინისტროსათვის გაურკვეველია, რა სახის ადმინისტრაციული წარმოება უნდა ყოფილიყო ჩატარებული და რა საკითხები უნდა გამოკვლეულიყო სააპელაციო სასამართლოს გადაწყვეტილების აღსრულების მიზნით.

საკასაციო სასამართლო განმარტავს, რომ სააპელაციო სასამართლოს გასაჩივრებული გადაწყვეტილებით საქართველოს ადმინისტრაციული საპროცესო კოდექსის 32.4 მუხლის საფუძველზე, სადავო საკითხის გადაწყვეტლად ბათილად იქნა ცნობილი როგორც სსიპ სახელმწიფო ქონების ეროვნული სააგენტოს მიერ გამოცემული ძირითადი ინდივიდუალური ადმინისტრაციულ-სამართლებრივი აქტი, აგრეთვე, მ. ს-ის ადმინისტრაციული საჩივრის დაკმაყოფილებაზე უარის თქმის თაობაზე საქართველოს ეკონომიკისა და მდგრადი განვითარების სამინისტროს ბრძანება. საკასაციო სასამართლო ხაზგასმით აღნიშნავს, რომ განსახილველ შემთხვევაში, საქართველოს ეკონომიკისა და მდგრადი განვითარების სამინისტროს მსჯელობის საგანს წარმოადგენდა მ. ს-ის ადმინისტრაციული საჩივრის საფუძველზე სსიპ სახელმწიფო ქონების ეროვნული სააგენტოს ძირითადი ადმინისტრაციულ-სამართლებრივი აქტის კანონიერების შესწავლა. შესაბამისად, ეკონომიკისა და მდგრადი განვითარების სამინისტროს მიერ სადავო ბრძანების გამოცემის მიზნით ადმინისტრაციული წარმოება ჩატარდა სწორედ სსიპ სახელმწიფო ქონების ეროვნული სააგენტოს წერილის კანონიერების შემოწმების მიზნით. საკასაციო სასამართლო მიუთითებს, რომ სამინისტრო არ წარმოადგენდა იმ ორგანოს, რომელსაც კანონით უშუალოდ მინიჭებული აქვს სახელმწიფოს საკუთრებაში არსებული უძრავი ქონების გრძელვადიანი იჯარის წესით გაცემის საკითხის გადაწყვეტის კომპეტენცია. მოცემულ შემთხვევაში, სამინისტრო მოქმედებდა როგორც ზემდგომი ადმინისტრაციული ორგანო, რომლის მმართველობითი საქმიანობა უკავშირდება

ქვემდგომი ადმინისტრაციული ორგანოების (ამ შემთხვევაში, სსიპ სახელმწიფო ქონების ეროვნული სააგენტოს) მიერ მიღებული გადაწყვეტილებების რევიზორებას. ამდენად, სადავო საკითხის შეფასებაში სამინისტროს ჩართულობას განაპირობებს, უმეტესწილად, ადმინისტრაციული საჩივრის წარდგენა (გარდა იმ შემთხვევისა, როდესაც სამინისტრო საკუთარი ინიციატივით ამოწმებს სსიპ სახელმწიფო ქონების ეროვნული სააგენტოს საქმიანობის კანონიერებას), რა დროსაც გადაწყვეტა არსებობდეს ქვემდგომი ადმინისტრაციული ორგანოს ადმინისტრაციულ-სამართლებრივი აქტი.

საკასაციო სასამართლო ხაზგასმით მიუთითებს, რომ მაშინ, როდესაც ქვემდგომი ადმინისტრაციული ორგანოს გასაჩივრებული ადმინისტრაციულ-სამართლებრივი აქტი სასამართლოს მიერ სადავო საკითხის გადაწყვეტლად ბათილად არის ცნობილი, პროცესუალურ-სამართლებრივად დაუშვებელია სასამართლოს მიერ ზემდგომი ადმინისტრაციული ორგანოს მიერ ადმინისტრაციულ საჩივართან დაკავშირებით მიღებული გადაწყვეტილების ასევე სადავო საკითხის გადაწყვეტლად გაბათილება. ასეთ შემთხვევაში, ზემდგომ ადმინისტრაციულ ორგანოს სასამართლოს მხრიდან პრაქტიკულად ევალება ხელახლა იმსჯელოს ადმინისტრაციული საჩივრით გასაჩივრებული იმ ადმინისტრაციულ-სამართლებრივი აქტის კანონიერებაზე, რომელიც სასამართლოს მიერვე ბათილად არის ცნობილი და აღარ არსებობს. გარდა იმისა, რომ საკითხის ამგვარი გადაწყვეტა განაპირობებს პროცესუალურ გაუმართაობას და ბუნდოვანებას, ამასთანავე, აფერხებს გადაწყვეტილების აღსრულებას, იწვევს სადავო სამართალური თვითობასთან მიმართებით საკითხის კვლევასა და გადაწყვეტილების მიღებაზე კომპეტენტური ორგანოების დუბლირებას. მაშინ, როდესაც ამა თუ იმ საკითხის გადაწყვეტის უფლებამოსილება კანონმდებლობით მინიჭებული აქვს კონკრეტულ ადმინისტრაციულ ორგანოს, დაუშვებელია, იმავე საკითხთან მიმართებით, თუნდაც კოორდინირებულად, პარალელურად იმსჯელოს და გადაწყვეტილება მიიღოს იმავე სისტემაში მოქმედმა სხვა ადმინისტრაციულმა ორგანომაც, განსაკუთრებით კი - ზემდგომმა ადმინისტრაციულმა ორგანომ. საკასაციო სასამართლო ასევე დამატებით აღნიშნავს, რომ დავის ამგვარი გადაწყვეტა მხარეს პრაქტიკულად უსპობს ზემდგომ ადმინისტრაციულ ორგანოში ქვემდგომი ადმინისტრაციული ორგანოს მიერ მიღებული გადაწყვეტილების ერთჯერადი გასაჩივრების შესაძლებლობას, რამდენადაც ზემდგომი ორგანო სასამართლოს გადაწყვეტილებითვე პრაქტიკულად ჩართულია პირველად ადმინისტრაციულ წარმოებაში, რისი გათვალისწინებითაც, იგი ფაქტობრივად მონაწილეობს იმ გადაწყვეტილების მიღებაში, რომელიც საბოლოო ჯამში, შესაძლოა ადმინისტრაციული საჩივრის ფარგლებში დაინტერესებულ მხარეს სადავოდ გაეხადოს.

ამდენად, იმ პირობებშიც კი, თუკი საკასაციო სასამართლო გაიზიარებდა სააპელაციო სასამართლოს მსჯელობებსა და შეფასებებს, საკასაციო პალატა მიიჩნევს, რომ სააპელაციო სასამართლოს მიერ ორივე ადმინისტრაციულ-სამართლებრივი აქტის საქართველოს ადმინისტრაციული საპროცესო კოდექსის 32-ე მუხლის მე-4 ნაწილის გამოყენებით სადავო საკითხის გადაწყვეტლად ბათილად ცნობა მოკლებულია როგორც ფაქტობრივ, აგრეთვე, პროცესუალურ-სამართლებრივ საფუძველს. საკასაციო სასამართლო აღნიშნავს, რომ სააპელაციო სასამართლოს გასაჩივრებული გადაწყვეტილების სარეზოლუციო ნაწილი არ არის თანხვედრაში გადაწყვეტილებაში ასახულ მსჯელობასთან, რამდენადაც სსიპ სახელმწიფო ქონების ეროვნული სააგენტოს გასაჩივრებული ადმინისტრაციულ-სამართლებრივი აქტის სადავო საკითხის გაუწყვეტლად ბათილად ცნობით სააპელაციო სასამართლომ პრაქტიკულად მიუთითა, რომ ადმინისტრაციულმა ორგანომ საკითხი საქმისათვის არსებითი მნიშვნელობის მქონე გარემოებების გამოკვლევისა და შეფასების გარეშე მიიღო. შესაბამისად, იმ სამართლებრივი შედეგის მისაღწევად, რომლის დადგომაც სააპელაციო სასამართლომ განიზრახა, სასამართლოს საქართველოს ეკონომიკისა და მდგრადი განვითარების სამინისტროს ბრძანება არა სადავო საკითხის გადაწყვეტლად, არამედ საქართველოს ადმინისტრაციული საპროცესო კოდექსის 32-ე მუხლის პირველი ნაწილის საფუძველზე, არსებითად უნდა გაებათილებინა.

ამასთან, საკასაციო პალატა მიუთითებს, რომ მსგავსი მიდგომა ჩამოყალიბებული საქართველოს უზენაესი სასამართლოს ერთგვაროვანი სასამართლო პრაქტიკით, კერძოდ, საკასაციო სასამართლოს მიერ მიღებული არაერთი გადაწყვეტილება ცხადყოფს, რომ ქვემდგომი ადმინისტრაციული ორგანოს გადაწყვეტილების სადავო საკითხის გადაწყვეტლად ბათილად ცნობის პირობებში, წარმოიშობა ზემდგომი ადმინისტრაციული ორგანოს მიერ ადმინისტრაციულ საჩივართან დაკავშირებით მიღებული გადაწყვეტილების არა სადავო საკითხის გადაწყვეტლად, არამედ არსებითად ბათილად ცნობის საჭიროება.

მიუხედავად იმისა, რომ საკასაციო პალატა არ ეთანხმება სადავო სამართალური თვითობის გადაწყვეტის მიზნით სააპელაციო სასამართლოს მიერ კონკრეტული პროცესუალურ-სამართლებრივი ღონისძიებების გამოყენებას, საკასაციო სასამართლო ასევე ვერ გაიზიარებს სააპელაციო სასამართლოს გასაჩივრებულ გადაწყვეტილებაში განვითარებულ მსჯელობას სარჩელის საფუძველიანობასთან დაკავშირებით.

საკასაციო სასამართლო მიუთითებს საქმის მასალებით დადგენილ ფაქტობრივ გარემოებებზე, კერძოდ, დადგენილია, რომ სსიპ სახელმწიფო ქონების ეროვნული სააგენტოს 2016 წლის 25 აპრილის #10/20490 პასუხით მ. ს-ს ეცნობა, რომ ქვემო ქართლის სახელმწიფო რწმუნებულის გუბერნატორის 22.04.2016წ. #10/853 წერილის თანახმად, წალკის მუნიციპალიტეტის გამგეობას მიზანშეწონილად არ მიაჩნდა წალკის მუნიციპალიტეტის სოფ. ...ში მდებარე უძრავი ქონების (ს.კ. ... და ს.კ. ...) სარგებლობის უფლებით (იჯარა) გადაცემა/

პრივატიზება. შესაბამისად, მ. ს-ს უარი ეთქვა მოთხოვნის დაკმაყოფილებაზე. ამასთან, მას ეცნობა, რომ ალტერნატიული უძრავი ქონების იჯარა-პრივატიზების ინიცირების შემთხვევაში, ცენტრი მზად იყო განეხილა საკითხი მისთვის მინიჭებული უფლებამოსილების ფარგლებში. 2016 წლის 13 მაისს მ. ს-მა ადმინისტრაციული საჩივრით მიმართა საქართველოს ეკონომიკისა და მდგრადი განვითარების მინისტრს და სსიპ სახელმწიფო ქონების ეროვნული სააგენტოს 2016 წლის 25 აპრილის #10/20490 პასუხის ბათილად ცნობა მოითხოვა. სსიპ საქართველოს ეკონომიკისა და მდგრადი განვითარების მინისტრის 2016 წლის 15 აგვისტოს #1-1/423 ბრძანებით მ. ს-ს უარი ეთქვა ადმინისტრაციული საჩივრის დაკმაყოფილებაზე.

საკასაციო სასამართლო მიუთითებს „სახელმწიფო ქონების შესახებ“ საქართველოს კანონის პირველი მუხლის პირველ პუნქტზე, რომლის თანახმად, ეს კანონი აწესრიგებს საქართველოს სახელმწიფო ქონების მართვასთან, განკარგვასა და სარგებლობაში გადაცემასთან დაკავშირებულ ურთიერთობებს. ამავე მუხლის მე-6 პუნქტის თანახმად, სახელმწიფო ქონების მართვასა და განკარგვას ამ კანონით გათვალისწინებულ შემთხვევებში ახორციელებს საქართველოს ეკონომიკისა და მდგრადი განვითარების სამინისტროს (შემდგომ – სამინისტრო) სისტემაში შემავალი საჯარო სამართლის იურიდიული პირი – სახელმწიფო ქონების ეროვნული სააგენტო (შემდგომ – ქონების სააგენტო). ამავე კანონის მე-2 მუხლის „ა“ ქვეპუნქტის თანახმად, სახელმწიფო ქონება არის სახელმწიფო საკუთრებაში არსებული მოძრავი და უძრავი ნივთები, არამატერიალური ქონებრივი სიკეთე. ამავე მუხლის „ბ“ ქვეპუნქტის თანახმად, სახელმწიფო ქონების განკარგვა არის სახელმწიფო ქონების თვითმმართველი ერთეულის საკუთრებაში გადაცემა, პრივატიზება, მართვის უფლებით გადაცემა, რეალიზაცია, ლიზინგის ფორმით გაცემა, განაწილება და განადგურება საქართველოს კანონმდებლობით დადგენილი წესით, ხოლო „გ“ ქვეპუნქტის თანახმად, პრივატიზება არის ელექტრონული ან/და საჯარო აუქციონის, პირდაპირი მიყიდვის, კონკურენტული შერჩევის საფუძველზე პირდაპირი მიყიდვისა და უსასყიდლოდ საკუთრებაში გადაცემის ფორმებით, სავაჭრო ობიექტის, მესამე პირის მემკვიდრით, აგრეთვე წილების ან აქციების ან სერტიფიკატებით წარმოდგენილი აქციების პირდაპირ ან შუამავლის მემკვიდრით, საჯარო ან კერძო შეთავაზებით, უცხო ქვეყნის აღიარებულ საფონდო ბირჟაზე ან მოცემულ დროს საერთაშორისო კაპიტალის ბაზრებზე არსებული პრაქტიკის შესაბამისი შეთავაზების სხვაგვარი ფორმით ფიზიკური და იურიდიული პირების ან მათი გაერთიანებების მიერ სახელმწიფო ქონებაზე საკუთრების უფლების შეძენა ამ კანონით დადგენილი წესით.

საკასაციო პალატა ასევე მიუთითებს „სახელმწიფო ქონების შესახებ“ საქართველოს კანონის მე-7 მუხლზე, რომლითაც განსაზღვრულია სახელმწიფო საკუთრებაში არსებული უძრავი ქონების პრივატიზების ფორმები და პრივატიზების განმახორციელებელი ორგანოები. კერძოდ, დასახელებული მუხლის პირველი პუნქტის თანახმად, სახელმწიფო საკუთრებაში არსებული უძრავი ქონების პრივატიზების ფორმებია: ა) აუქციონი; ბ) პირდაპირი მიყიდვა; ბ.ა) პირდაპირი მიყიდვა; ბ.ბ) პირდაპირი მიყიდვა კონკურენტული შერჩევის საფუძველზე; გ) უსასყიდლოდ საკუთრებაში გადაცემა. ამავე მუხლის მე-2 პუნქტის თანახმად, კი სახელმწიფო საკუთრებაში არსებული, იჯარით გაუცემელი სასოფლო-სამეურნეო დანიშნულების მიწის ნაკვეთის აუქციონის ფორმით პრივატიზებას ახორციელებს ქონების მმართველი.

„სახელმწიფო ქონების შესახებ“ საქართველოს კანონის 36-ე მუხლის პირველი პუნქტის თანახმად, ფიზიკურ პირს ან კერძო სამართლის იურიდიულ პირს სახელმწიფო ქონებას სასყიდლოდ, საქართველოს სამოქალაქო კოდექსით გათვალისწინებული სარგებლობის ფორმებით, აუქციონის საფუძველზე, ქონების მმართველის თანხმობით, გადასცემს ის სახელმწიფო ორგანო, აფხაზეთის ან აჭარის ავტონომიური რესპუბლიკის ორგანო, ადგილობრივი თვითმმართველობის ორგანო ან საჯარო სამართლის იურიდიული პირი, რომელსაც ეს ქონება სარგებლობაში აქვს გადაცემული ან ბალანსზე ერიცხება. თუ სახელმწიფო ქონება არ არის სარგებლობაში გადაცემული, მას ფიზიკურ პირს ან კერძო სამართლის იურიდიულ პირს სარგებლობაში გადასცემს ქონების მმართველი დადგენილი წესით.

საქმის მასალებით დადგენილია, რომ სსიპ სახელმწიფო ქონების ეროვნული სააგენტოს 2016 წლის 25 აპრილის #10/20490 ადმინისტრაციულ-სამართლებრივი აქტით მ. ს-ის მოთხოვნა არ დაკმაყოფილდა. დადგენილია, რომ აღნიშნული გადაწყვეტილება ეფუძნება წალკის მუნიციპალიტეტის გამგეობის 2015 წლის 13 მაისის #09/72 წერილს, რომლითაც ქვემო ქართლის სახელმწიფო რწმუნებულს - გუბერნატორს ეცნობა, რომ წალკის მუნიციპალიტეტის სოფ. ...ის ტერიტორიაზე არსებული სახელმწიფო საკუთრებაში რეგისტრირებული უძრავი ქონება (ს.კ. ..., ს.კ. ..., ს.კ. ... და ს.კ. ...) წარმოადგენს სასოფლო-სამეურნეო დანიშნულების (სახნავი) მიწის ნაკვეთებს. 2015 წლის 28 აპრილს სოფ. ...ში ჩატარებული საერთო კრების (ოქმი #4) შესაბამისად, სოფლის მოსახლეობა უარს ამბობს ზემოთ აღნიშნული უძრავი ქონების იჯარა/პრივატიზების ფორმით სხვა პირზე გასხვისებაზე, რადგან მითითებული მიწის ნაკვეთები 1992-1996 წლებში გადაეცა მოსახლეობას, რომლითაც დღემდე სარგებლობენ და აქვთ სურვილი პირდაპირი მიყიდვის ფორმით შეისყიდონ თვითონ. ზემოაღნიშნულიდან გამომდინარე, წალკის მუნიციპალიტეტის გამგეობამ მიზანშეუწონლად მიიჩნია მიწის ნაკვეთის (ს.კ. ..., ს.კ. ..., ს.კ. ... და ს.კ. ...) იჯარა/პრივატიზების ფორმით გასხვისება.

საქმის მასალებით, კერძოდ, ბოლნისის, გარდაბნის, დმანისის, თეთრიწყაროს, მარნეულის, წალკისა და რუსთავის მუნიციპალიტეტებში სახელმწიფო რწმუნებულის - გუბერნატორის პირველი მოადგილის 2016 წლის 22 აპრილს #01/853 წერილით ასევე დგინდება, რომ ვინაიდან მოსახლეობამ ვერ მოახერხა განაწილებული მიწების დარეგისტრირება (უსახსრობის გამო, მაღალმთიანი რეგიონებიდან ჩამოსვლის ვერ მოხერხების გამო), რაც მრავლად არის ქვემო ქართლის რეგიონში, სახელმწიფო რწმუნებულის - გუბერნატორის ადმინისტრაცია იმ ეტაპზე

მიზანშეწონილად არ მიიჩნევა იჯარით გაცემას, სახელმწიფოს მიერ აღნიშნული საკითხის გარკვევამდე.

ამასთან, წალკის მუნიციპალიტეტის მერიის 2018 წლის 13 მარტის #09/993 წერილის საფუძველზე დგინდება, რომ ს.კ. ... და ს.კ. ... საკადასტრო კოდებით რეგისტრირებული მიწის ნაკვეთებით 1997 წლიდან სარგებლობენ ა. ა-ი მ. ა-ი და სურვილი აქვთ აღნიშნული მიწები შეისყიდონ პირდაპირი პრივატიზების ფორმით და მათი სხვა პირზე გადაცემა გამოიწვევს როგორც მოსარგებლეების, ასევე სოფლის სხვა მოსახლეობის უკმაყოფილებას. ყოველივე ზემოაღნიშნულიდან გამომდინარე, წალკის მუნიციპალიტეტს მიზანშეწონილად მიიჩნევა უძრავი ქონების (ს.კ. ... და ს.კ. ...) აუქციონის ფორმით იჯარით გადაცემა.

საკასაციო სასამართლო ასევე ყურადღებას ამახვილებს საქართველოს ეკონომიკისა და მდგრადი განვითარების სამინისტრო 2016 წლის 15 აგვისტოს #1-1/423 ბრძანებაში მითითებულ წალკის მუნიციპალიტეტის წარმომადგენლის განმარტებაზე, რომლის თანახმად, სახელმწიფო საკუთრებაში არსებული ქონების პრივატიზებასთან/სარგებლობასთან დაკავშირებით სააგენტოს მიერ პოზიციის მოთხოვნის შემთხვევაში, გამგებლის წარმომადგენლის ორგანიზებით ტარდება საერთო კრება, რათა გამოვლინდეს მოსახლეობის აზრი აღნიშნულთან დაკავშირებით. განსახილველ შემთხვევაში, საერთო კრების ჩატარების შედეგად დადგინდა, რომ მ. ს-ის დაინტერესებაში არსებული მიწის ნაკვეთები განაწილებულია მოსახლეობაზე საქართველოს პრეზიდენტის 2012 წლის 3 ივლისის #03/07/02 განკარგულების საფუძველზე და მოსახლეობა დღემდე სარგებლობს აღნიშნული მიწის ნაკვეთებით. შესაბამისად, საერთო კრებაზე მოსახლეობამ დააფიქსირა უარყოფითი პოზიცია ქონების იჯარის უფლებით სარგებლობაში გადაცემის თაობაზე, აღნიშნულთან დაკავშირებით წალკის მუნიციპალიტეტის წარმომადგენელმა მიუთითა 2016 წლის 19 აპრილის #4 საერთო კრების ოქმზე, რომლის თანახმად, კრების 100%-მა უარი განაცხადა უძრავი ქონების იჯარის უფლებით გაცემაზე.

საკასაციო სასამართლო მიუთითებს საქართველოს კონსტიტუციის მე-4 მუხლზე, რომლითაც განმტკიცებულია სამართლებრივი სახელმწიფოს პრინციპი, როგორც ფუნდამენტური კონსტიტუციური ღირებულება. მითითებული მუხლის მე-3 პუნქტის თანახმად, სახელმწიფო ხელისუფლება ხორციელდება ხელისუფლების დანაწილების პრინციპზე დაყრდნობით. საკასაციო პალატა განმარტავს, რომ სამართლებრივი სახელმწიფოს პრინციპის ქვეშ მოაზრებული ხელისუფლების დანაწილების კონსტიტუციური პრინციპის არსი სახელისუფლებო შტოთა შორის ურთიერთმაკონტროლებელი, ურთიერთგამაწონასწორებელი და ურთიერთდამაბალანსებელი მექანიზმის შექმნაში მდგომარეობს. აღნიშნული პრინციპის შინაარსიდან გამომდინარე, სასამართლო ხელისუფლება აღმასრულებელი ხელისუფლების კონტროლის ფუნქციით არის აღჭურვილი. სასამართლო ხელისუფლების რევიზორული ბუნება კი დაუშვებელს ხდის სასამართლოს მხრიდან ადმინისტრაციული ორგანოს ფუნქციის შეთავსებას და მის მიერ მმართველობითი ღონისძიების განხორციელებას. კონსტიტუციით გავლებული სახელისუფლებო ზღვრის პარალელურად კი, სასამართლო ხელისუფლების მაკონტროლებელი ფუნქცია კიდევ უფრო მეტად იზოჭება მაშინ, როდესაც ადმინისტრაციული ორგანო გადაწყვეტილებას დისკრეციული უფლებამოსილების საფუძველზე იღებს. ასეთ დროს კონტროლის შეზღუდული ფარგლებიდან გამომდინარე, სასამართლო უფლებამოსილია, საქართველოს ზოგადი ადმინისტრაციული კოდექსის მე-6 და მე-7 მუხლების გათვალისწინებით, შეამოწმოს მხოლოდ დისკრეციული უფლებამოსილების განხორციელების წესი და მიღებული გადაწყვეტილების დასაბუთებულობა, რომელიც, თავის მხრივ, საჯარო და კერძო ინტერესთა ურთიერთშეპირისპირებასა და ურთიერთდაბალანსებას უნდა დაეფუძნოს. დისკრეციული უფლებამოსილების საფუძველზე მიღებული გადაწყვეტილების კანონიერების შემოწმების პროცესში კი, სასამართლო მოკლებულია შესაძლებლობას ადმინისტრაციული ორგანოს მიხედულება შეცვალოს სასამართლოს მიხედულებით.

საკასაციო სასამართლო განმარტავს, რომ სახელმწიფო ქონების ფიზიკური პირის ან კერძო სამართლის იურიდიული პირისათვის სახელმწიფო ქონების სასყიდლით, საქართველოს სამოქალაქო კოდექსით გათვალისწინებული სარგებლობის ფორმებით, აუქციონის საფუძველზე სარგებლობაში გადაცემა სახელმწიფოს ერთპიროვნულ ნებას ეფუძნება. საკასაციო სასამართლო მიუთითებს საქართველოს სამოქალაქო კოდექსის 50-ე მუხლზე, რომლის თანახმად, გარიგება არის ცალმხრივი, ორმხრივი ან მრავალმხრივი ნების გამოვლენა, რომელიც მიმართულია სამართლებრივი ურთიერთობის წარმოშობის, შეცვლის ან შეწყვეტისაკენ. განსხვავებით რეგულარული სამოქალაქო-სამართლებრივი გარიგებისაგან, სახელმწიფო საკუთრებაში არსებული უძრავი ქონების სასყიდლიანი ფორმით, ხანგრძლივი იჯარის წესით სარგებლობაში გადაცემის პროცესი რამდენიმე ეტაპიანია და მოიცავს, უპირველესად, სახელმწიფოს მხრიდან მისი იჯარის წესით გაცემის მიმართ ცალმხრივი ნების გამოვლენის საჭიროებას და ასევე აუქციონში გამარჯვებული პირის მიმართ იჯარის ხელშეკრულების გაფორმებას, ორმხრივი ნების გამოვლენის ფარგლებში არსებით პირობებზე შეთანხმების მიზნით. უძრავი ქონების სარგებლობის უფლებით (იჯარა) გადაცემის/პრივატიზების პროცესის წამოწყება სახელმწიფოს ნების ავტონომიის სფეროს განეკუთვნება, შესაბამისად, საკმარისი საჯარო-სამართლებრივი საფუძვლების არსებობის პირობებში, დაუშვებელია სახელმწიფოს ნებაზე იძულება, მისი დავალდებულება, მოახდინოს სახელმწიფოს საკუთრებაში არსებული უძრავი ქონების განკარგვა. საკასაციო სასამართლო პარალელურად აღნიშნავს, რომ ცხადია, სახელმწიფო ქონების განკარგვის უფლებას არ უნდა იყენებდეს ბოროტად, სახელმწიფოს მხრიდან ქონების განკარგვაზე უარის გაცხადება არ უნდა იყოს თვითნებური და არ უნდა ეფუძნებოდეს ყოველმხრივ უსაფუძვლო მიზეზებს. თუმცა უძრავი ქონების განკარგვის დაუშვებლობასთან

მიმართებით საკმარისად დასაბუთებული საჯარო ინტერესის დადასტურების შემთხვევაში, სასამართლო კონტროლის ფარგლები შეზღუდულია სახელმწიფოს ნების ავტონომიით, რამდენადაც ქონების განკარგვის მიმართ ნების გამოვლენის თავისუფლება განაპირობებს გადაწყვეტილების ერთპიროვნულად მიღების შესაძლებლობას, ხოლო მასში სასამართლოს შეჭრა არღვევს საქართველოს კონსტიტუციით რეგლამენტირებულ ხელისუფლების დანაწილების პრინციპს. ასეთ დროს, სასამართლო ხელისუფლება პრაქტიკულად ანაცვლებს აღმასრულებელ ხელისუფლებას და თავად ახორციელებს მმართველობით ღონისძიებას.

საკასაციო სასამართლო მიუთითებს, რომ ადმინისტრაციული წარმოების ფარგლებში სსიპ სახელმწიფო ქონების ეროვნული სააგენტოს მხრიდან გამოკვლეულ იქნა მოსახლეობის დამოკიდებულება უძრავი ქონების გრძელვადიანი იჯარის წესით გაცემის საკითხთან დაკავშირებით. სოფელ ...ის მოსახლეობამ ერთხმად უარი განაცხადა სადავო უძრავი ქონების იჯარა-პრივატიზების ფორმით სხვა პირზე გასხვისებაზე. საქმეში წარმოდგენილი მასალებით ცალსახად არის დადასტურებული სოფლის მოსახლეობის დამოკიდებულება მ. ს-ის მიერ უძრავი ქონებების გრძელვადიანი იჯარით სარგებლობაში მიღებასთან დაკავშირებით. ამასთან, საკასაციო სასამართლო ხაზგასმით აღნიშნავს, რომ მოთხოვნილი მიწის ნაკვეთები წარმოადგენს სახნავ ტერიტორიებს, რაც ასევე ადასტურებს მიწის ნაკვეთების საჯარო დანიშნულებით გამოყენების შესაძლებლობას და აღნიშნული ტერიტორიებით სარგებლობის მიმართ სოფლის მაცხოვრებელთა საჯარო ინტერესს.

ამდენად, ზემოაღნიშნულ გარემოებათა გათვალისწინებით, საკასაციო სასამართლო ადასტურებს, რომ განსახილველ შემთხვევაში, სადავო საკითხის გადაწყვეტის მიზნით არსებობდა ადმინისტრაციული წარმოების პროცესში სოფლის მოსახლეობის დამოკიდებულების გამორკვევის საჭიროება. ამასთან, საკასაციო სასამართლო მიიჩნევს, რომ სადავო ადმინისტრაციულ-სამართლებრივი აქტებით დაცულია საჯარო და კერძო ინტერესთა პროპორციულობა, რამდენადაც საქმეზე დადგენილი ფაქტობრივი გარემოებების მხედველობაში მიღებით ცხადად დადასტურდა საჯარო ინტერესის უპირატესობა კერძო ინტერესთან მიმართებით. უფრო კონკრეტულად, მ. ს-ის ინდივიდუალურ ინტერესს, ისარგებლოს საკმაოდ დიდი მოცულობის სახნავი ტერიტორიით, შეუპირისპირდა ამავე ტერიტორიის გამოყენების მიმართ სოფლის მოსახლეობის ინტერესი. იმ პირობებში, როდესაც მუნიციპალიტეტის მოკვლევით ცალსახად არის დადასტურებული, რომ სოფლის მოსახლეობა დღემდე იყენებს აღნიშნულ მიწის ნაკვეთებს და მათ აქვთ სადავო უძრავი ქონების პრივატიზების ინტერესი, საკასაციო სასამართლო საფუძვლიანად მიიჩნევს მ. ს-ის მოთხოვნის დაკმაყოფილებაზე უარის თქმას. თავის მხრივ, საკასაციო სასამართლო განმეორებით მიუთითებს, რომ იმ პირობებში, როდესაც არსებობს საკმარისი და დასაბუთებული ფაქტობრივ-სამართლებრივი საფუძველი მ. ს-ისათვის უძრავი ქონების გრძელვადიანი იჯარის წესით სარგებლობაში გადაცემაზე უარის თქმისა, სასამართლო მოკლებულია შესაძლებლობას, ზემოქმედება მოახდინოს ადმინისტრაციული ორგანოს ნებაზე, გასცდეს სასამართლო კონტროლის ფარგლებს და დაავალდებულოს აღმასრულებელი ორგანოები, განახორციელონ მმართველობითი საქმიანობა მოსარჩელისათვის ქონების გრძელვადიანი იჯარის წესით სასყიდლიან სარგებლობაში გადაცემის მიზნით.

ყოველივე ზემოაღნიშნულის გათვალისწინებით, საკასაციო სასამართლო მიიჩნევს, რომ სსიპ სახელმწიფო ქონების ეროვნული სააგენტოსა და საქართველოს ეკონომიკისა და მდგრადი განვითარების სამინისტროს საკასაციო საჩივრები უნდა დაკმაყოფილდეს, გაუქმდეს თბილისის სააპელაციო სასამართლოს ადმინისტრაციულ საქმეთა პალატის 2020 წლის 24 დეკემბრის გადაწყვეტილება და მიღებულ იქნეს ახალი გადაწყვეტილება, რომლითაც მ. ს-ის სარჩელი არ უნდა დაკმაყოფილდეს.

ს ა რ ე ზ ო ლ უ ც ი ო ნ ა წ ი ლ ი :

საკასაციო სასამართლომ იხელმძღვანელა საქართველოს ადმინისტრაციული საპროცესო კოდექსის პირველი მუხლის მე-2 ნაწილით, საქართველოს სამოქალაქო საპროცესო კოდექსის 411-ე მუხლით და

გ ა დ ა წ ყ ვ ი ტ ა :

1. სსიპ სახელმწიფო ქონების ეროვნული სააგენტოსა და საქართველოს ეკონომიკისა და მდგრადი განვითარების სამინისტროს საკასაციო საჩივრები დაკმაყოფილდეს;
2. გაუქმდეს თბილისის სააპელაციო სასამართლოს ადმინისტრაციულ საქმეთა პალატის 2020 წლის 24 დეკემბრის გადაწყვეტილება და მიღებულ იქნეს ახალი გადაწყვეტილება;
3. მ. ს-ის სარჩელი არ დაკმაყოფილდეს;
4. საქართველოს უზენაესი სასამართლოს გადაწყვეტილება საბოლოოა და არ საჩივრდება.

თავმჯდომარე

მ. ვაჩაძე

მოსამართლეები:

გ. აბუსერიძე

ბ. სტურუა

[← უკან](#)

[«წინა შემდეგი»](#)